

Sant Iscle

En relació amb el pas del temps, i per explicar que el dia creix, la cultura popular sol fer servir dates assenyalades del calendari, tradicionalment vinculades a algun sant. Entre d'altres, es diu: *per Sant Esteve, un pas de llebre* (26 de desembre) -perquè el dia encara creix poc- o *per Sant Antoni, un pas de dimoni* (17 de gener), perquè ja ha guanyat una mica de terreny al matí i molt al vespre.

Hi ha moltes més dites sobre aquest tema, però aquí el que ens interessa remarcar és que en el parlar de Manresa i en bona part del català central la *t* final de la paraula *sant* es pronuncia, si el mot següent comença per vocal. És el cas de sant Esteve i sant Antoni, i de noms ben manresans com sant Ignasi o sant Andreu (i la Fira de Sant Andreu), on la *t* sona, com es fa en les combinacions: *aquest home* o *cent anys*. Des del punt de vista lingüístic, se'n diu *sensibilització* i les noves generacions de parlants la van perdent, però caldria mantenir-la. Un bon exemple és el del mas i l'església romànica de Sant Iscle, al costat de la Séquia i dins del terme de Sant Fruitós de Bages, en què la *t* es pronuncia clarament.